

2

ลิขสิทธิ์

영원한 조연은 없다

สักวัน
ฉันจะเป็นนางเอก

สักวันฉันจะเป็นนางเอก

เล่ม 2

영원한 조연은 없다

I will become a Heroine someday

김로아 คิมโรอา เขียน

8hours แปล

I Will Become a Heroine Someday, Vols.2

Copyright ©KimRoah / D&C MEDIA

All rights reserved.

First published in Korea in 2018 by D&C MEDIA Co.,Ltd

สักวันฉันจะเป็นนางเอก เล่ม 2 ผลิตโดย *Peony Publishing*

สำนักพิมพ์ในเครือบริษัทอมรินทร์ พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง

จำกัด (มหาชน) 378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน

กรุงเทพฯ 10170 โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4148, 4926,

4837 โทรสาร 0-2434-3555, 0-2434-3777, 0-2435-5111

E-mail: info@amarin.co.th

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558 ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์ หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-18-3553-8

คำนำสำนักพิมพ์

สักวันฉันจะเป็นนางเอกได้ดำเนินมาถึงเล่มสองแล้วนะคะ ดูเหมือนว่าตอนนี้ชีวิตของเอลน่าจะวุ่นวายกว่าที่เธอคิดไว้มากเลยล่ะค่ะ ทั้งๆ ที่วางแผนไว้เสียดิบดี ดูท่าแผนการจับคู่ให้กับโรสลินในครั้งนี้จะไม่ง่ายอย่างที่คิด เชื่อว่านักอ่านหลายคนคงลงเรือ และปักธงคู่ใจกันใจไว้แล้วใช่ไหมคะ แน่จนกว่าเล่มสองนี้ บางคนจะ ‘ชัดเจน’ กับความรู้สึกของตัวเองมากขึ้น เรามาลุ้นกันดีกว่า ว่าในเล่มนี้จะเกิดเรื่องราวชวนปวดหัว และปวดหัวใจอย่างไรบ้าง ขอแอบใบ้ไว้เล็กน้อย ว่าเล่มนี้มีเรื่องราวน่าสนใจที่อยากชวนนักอ่านที่น่ารักทุกท่านมาร่วมช่วยกันตามหาปริศนาที่ซุกซ่อนไว้กันค่ะ

Peony Publishing

บทที่ 10

“ใครกันที่ขอให้ไปงานประลองด้วย”

“ร็อนนี่เย่ ไม่สิ มาร์ควิสร็อนนี่เย่นะคะ”

เอเลน่าเรียกร็อนนี่เย่ด้วยชื่อเฉยๆออกมาด้วยความเคยชิน แต่ก็แก้เป็นมาร์ควิสได้ทันเวลา ทว่าอาร์ดเธย์ก็ได้ยินไปแล้วอยู่ดี

พอชายหนุ่มเข้าใจไปว่าผู้หญิงคนนี้จะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดสนิทสนมกันมากถึงขนาดเรียกชื่อร็อนนี่เย่ได้ห้วนๆ ก็เพิ่งรู้ตัวว่าตนเองนั้นรู้สึกอึดอัดใจขึ้นมากแค่ไหน ตอนแรกอาร์ดเธย์อาจจะคิดว่ามันเป็นแค่ความรู้สึกอึดอัดของกล้ามเนื้อ แต่ความรู้สึกอึดอัดนี้ก็กลับเกิดขึ้นที่ใจมากกว่าจะเป็นปัญหาทั่วไปของร่างกาย ลูๆ เขาก็ดันแผลอนึกถึงใบหน้าของร็อนนี่เย่ที่หัวเราะพร้อมกับพูดว่า ‘คงต้องรีบเคลื่อนไหวแล้ว’ ขึ้นมา

“สนิทสนมกับมาร์ควิสเวอร์เนอร์หรอ”

“สนิทสนมใหม่นะหรอคะ ก็แค่รู้จักกันนะค่ะ”

ก่อนหน้านี้เอเลน่าไม่เคยพูดถึงร็อนนี่เย่ออกมาเลยสักครั้ง อาร์ทเธย์นึกถึงเมื่อครั้งก่อนที่อีกฝ่ายบอกจะวางแผนเอาชีวิต รอดเลยสั่งให้เขาไปถามคำถามแปลกๆจากเมอร์นาร์ดขึ้นมา ก่อนจะเอ่ยถามขึ้นด้วยความไม่แน่ใจ

“หรือว่านี่มาร์ควิสเวอร์เนอร์ก็เป็นเป้าหมายโจมตีเพื่อแผน เอาชีวิตรอดอะไรนั่นด้วย”

“จะมองว่าแบบนั้นก็ได้อยู่แหละคะ ที่จริงมาร์ควิสเวอร์เนอร์นี่ ฉันไม่ได้ตั้งใจหรอกคะ แต่มันก็เป็นไปตามโชคชะตาแหละคะ ทั้งๆที่ตั้งใจจะยอมแพ้แล้วแท้ๆ ถ้าจะถามว่าไอ้ที่ว่ารอดชีวิตเนี่ย มันคืออะไรละก็”

เอเลน่าตั้งใจว่าจะอธิบาย แต่อาร์ทเธย์กลับลุกขึ้นพรวด จากที่นั่งเสียก่อน

“รีบกลับวังแห่งรุ่งอรุณไปก่อนจะค่ำไปกว่านี้เถอะ อีกสาม วัน ไม่สิ... เป็นอีกหกวันสินะ ไว้ค่อยพบกันตอนนั้นก็แล้วกัน”

หลังจากที่ทั้งคำพูดเย็นชาราวกับน้ำแข็งเอาไว้ ชายหนุ่มก็ป็นฝ่ายเดินออกมาจากลานฝึกก่อนด้วยหัวใจที่รู้สึกซับซ้อนไปหมด ไม่สิ มันรู้สึกแปลกๆ

อาร์ดเรย์มุ่งหน้าตรงกลับวังแห่งสุริยันโดยไม่คิดแม้แต่จะเปลี่ยนเสื้อผ้า เขากลับเข้าห้องนอนไปตั้งอย่างนั้น รู้สึกว่าจิตใจของตนขุ่นมัวไม่ต่างจากฝุ่นที่ลานฝึก อีกทั้งยังรู้สึกอัดอัดไปหมด ก่อนที่อาร์ดเรย์จะเรียกฮิวโก้

“ไปเอาเมเซนมา”

อาร์ดเรย์ไม่ได้ถามหาเหล่าฤทธิแรงมาส์กระยะแล้ว ฮิวโก้สำรวจดูสีหน้าของชายหนุ่มชั่วคราว เขาเริ่มวางใจที่ช่วงนี้สีหน้าของฝ่าบาทดูเหมือนจะคลายความกังวลไปบ้างแล้ว แต่เหมือนว่าความมืดมิดได้กลับมาในคืนนี้อีกครั้ง

ฮิวโก้เอ่ยปากพูดในขณะวางแก้วเมเซนลงตรงหน้าของอาร์ดเรย์ตามรับสั่ง

“มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นหรือพะยะคะฝ่าบาท”

การเอ่ยปากถามคำถามก่อนนั้นช่างเป็นการกระทำที่ไม่สมกับเป็นฮิวโก้เลยแม้แต่น้อย อาร์ตเธย์ยังคงตกอยู่ในห้วงความคิดจึงไม่ได้ตอบอะไร

อา นี่เขาล้าเส้นเกินไปสินะ ฮิวโก้ตำหนิตัวเองที่ไม่อาจยับยั้งซึ่งใจจนเผลอทำเรื่องเสียมารยาทลงไป

“ถ้าเช่นนั้นพักผ่อนเถอะพะยะค่ะ”

ฮิวโก้พูดแบบนี้และเตรียมตัวถอยออกจากห้องบรรทม แต่ในจังหวะที่เขากำลังจะก้าวออกไปก็ได้ยินเสียงทุ้มต่ำของอาร์ตเธย์ดังขึ้นมา

“ฮิวโก้”

“พะยะค่ะ ฝ่าบาท”

“ในสายตาเจ้า เมอร์นาร์ด์กับรือนีเย่หล่อมัย”

“พะยะค่ะ?”

ฮิวโก้ที่เผลอทำหน้าเหลอหลาออกมาโดยไม่รู้ตัวเริ่มสงสัยหูของตัวเอง

“ข้าถามว่าในสายตาเจ้า เมอร์นาร์ด์กับร็อนนี่เย่สองคนนั้น
หล่อมัย”

“นิยามของคำว่าหล่อที่ว่านั้น...”

“แน่นอนว่าหมายถึงเส้นहीในสายตาพวกผู้หญิง”

ไอ้ท่านเทพลาฮาน! คิดอยู่แล้วเชียว แต่ว่ามันช่างเหนื่อ
ความคาดหมายจริงๆ ฮิวก็เผลอคิดไปว่าคำว่า ‘หล่อ’ มันมี
ความหมายลึกซึ้งที่เขารู้แอบแฝงอยู่

“ลอร์ดออกเนสกับมาร์ควิสเวอริเนอร์ถือว่าเป็นหนึ่งใน
บรรดาคนจำนวนมากหยิบมือที่เหล่าตระกูลชั้นสูงต่างก็ต้องการ
อยากได้ตัวไปเป็นลูกเขยพะยะค่ะ ฝ่าบาท”

กุกกัก

น้ำแข็งภายในแก้วที่อาร์ดเวย์ถืออยู่ในมือส่งเสียงดัง
กระทบกัน แล้วทั้งห้องก็ตกอยู่ในความเงียบชั่วขณะ

“แล้วข้าล่ะเป็นอย่างไร”

“ทรงล้อกันเล่นแล้วพะยะค่ะ จะมีใครกล้าจัดฝ่าบาทเข้าไป
อยู่ในลำดับชั้นได้พะยะค่ะ”

พรวด! ลูๆ อาร์ตเรย์ที่นั่งฟังพนักงานโซฟาอยู่ก็รีบขยับแผ่นหลัง
เหยียดตรง

“ถ้าอย่างนั้นจะบอกว่าข้าแย้งว่าเจ้าพวกนั้นหรือไง”

“มะ...ไม่ใช่อย่างนั้นพะยะค่ะ ฝ่าบาทไม่ใช่คนที่ใครต่อ
ใครจะกล้ากล่าวอ้างถึงเพื่อให้เป็นตัวเลือกบุตรเขยของพวกเขา
ชั้นสูงพะยะค่ะ”

ยิ่งฮิวโก้อธิบายมากขึ้นเท่าไร ไบหน้าที่ของอาร์ตเรย์ก็ยิ่ง
เข้มข้นมากขึ้นเท่านั้น

“ถ้าอย่างนั้นข้าห่อหรือเปล่า”

“...ฝ่าบาท”

ตอนนี้ฮิวโก้ใกล้จะร้องไห้ออกมาเต็มที

“พอมาลองคิดดูแล้ว ไม่เคยได้ยินใครบอกว่าข้าห่อเลย
สักหน จนก่อนหน้าวันนี้ละ”

“คะ...ใครกล้าเอ่ยกับฝ่าบาท”

“ลองตอบมาซิฮิวโก้ นี่คือคำสั่ง ข้าห่อหรือไม่”

ฮิวโก้หลับตาแน่นให้กับน้ำเสียงเข้มงวดของอาร์ตเธอร์ก่อน
จะเอ่ยตอบ

“ขอประทานอภัยที่ต้องเรียนให้ทราบพะย่ะค่ะฝ่าบาท ด้วย
สายตาที่ไม่ล้าเอียงแล้ว พระองค์ทรงหล่อเหล่ายิ่งนักพะย่ะค่ะ”

“จริงหรือ”

“กระหม่อมจะกล้าพูดปิดได้อย่างไรพะย่ะค่ะ”

แต่สีหน้าของอาร์ตเธอร์ยังคงเคร่งเครียดเช่นเดิม

“ถ้าหากว่าข้าหล่อเหล่าจริงๆ ทำไมข้าถึงไม่เคยได้ยิน
คำพูดนั้นมาก่อนจนกระทั่งถึงวันนี้ล่ะ”

เป็นข้อสงสัยที่สมเหตุสมผล ฮิวโก้ได้แต่ครุ่นคิด ต่อให้ลอง
บอกออกไปว่า ‘เพราะฝ่าบาททรงเป็นจักรพรรดิอย่างไรล่ะ
พะย่ะค่ะ’ เจ้าเหนือหัวของเขาก็คงจะไม่เชื่ออยู่ดี เขาจึงรีบโค้ง
ตัวลงต่ำกว่าเดิมก่อนจะพูดออกมา

“แม้ในเมืองจะมีคำกล่าวกันว่า สมบัติของประเทศสามสิ่ง
นั้นอาจจะเป็นพระราชวังที่เป็นดั่งบ้านของอาณาจักร ดาบแห่ง
สุริยันที่เป็นสัญลักษณ์ขององค์จักรพรรดิ และคทาแห่งลาฮานที่

องค์พระสันตะปาปาครอบครองอยู่พะยะค่ะ แต่ว่าสำหรับ
ชาวเมืองแล้ว สมบัติของอาณาจักรที่แท้จริงนั่นคือ
มาร์ควิสเวอเนอร์เนอ์ ลอร์ดออกเนส และบาร์คลันที่หนึ่งพะยะค่ะ”

ข้อมูลสำคัญที่ต้องสอบถามข้าราชการเช่นนี้ ตัวชาย
อาร์ดเรย์เพิ่งจะได้ยินเป็นครั้งแรก

“คำพูดนั้นเป็นที่เลื่องลือมัย”

“เป็นเช่นนั้นพะยะค่ะ ฝ่าบาท”

“คงจะเป็นเช่นนั้นจริงๆ”

ใบหน้าของเจ้าเหนือหัวที่พูดนั้นกำลังยิ้มด้วยความ
พึงพอใจหรือขมวดคิ้ว มันช่างแยกออกได้ยากจริงๆ ฮิวโก้ยังคง
รู้สึกหวาดระแวงคำถามที่ถามขึ้นมาอย่างไม่มีการขลุ่ยของ
อาร์ดเรย์ว่าตัวเองหล่อหรือเปล่า

เขาเหม่อมองอาร์ดเรย์อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะค่อยๆ ก้าวออกไป
จากห้องบรรทมอย่างเงียบๆ ส่วนอาร์ดเรย์นั้นยังคงตกอยู่ใน
ห้วงความคิด

“ไม่อาจรู้ได้...”

ไม่อาจรู้ได้เลยว่าทำไมหัวใจของตนถึงได้รู้สึกชุ่มมัวแบบนี้
สุดท้ายอาร์ตเธย์คิดว่าแก้วเมเชนมาถือไว้ในมือแล้วลุกขึ้นจากที่
นั่ง ก่อนจะผลักหน้าต่างเปิดออกกว้าง

พระอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว อากาศก็เริ่มเย็นลงเรื่อยๆ
สายลมพัดผ่านปะทะใบหน้า เขายืนอยู่ในสถานที่ที่สามารถ
มองเห็นพระราชวังของอาณาจักรอีเพรินที่ตั้งอยู่บนพื้นที่ราบ
อันแสนกว้างใหญ่ได้ในห้วงสายตา นัยน์ตาของเขามองหาวัง
แห่งรุ่งอรุณไปเองโดยไม่รู้ตัว

“บอกว่าจะไปงานประลองแข่งม้ากับร็อนนี่เย่”

เพียงแค่พูดพึมพำกับตัวเองแท้ๆ ก็รู้สึกถึงอารมณ์
บางอย่างที่พลุ่งพล่านขึ้นมาอีกครั้ง เขากรอกเหล่าเมเชนฤทธิ์
แรงใส่ปาก ชายหนุ่มขมวดคิ้วให้กับความร้อนแรงที่เผาไหม้ลง
ไปในลำคอ

สามวันต่อมา ยามเช้า

เอเลน่าก้มลงมองกล่องขนาดใหญ่ที่วางเอาไว้อยู่บนเตียง ด้วยสายตาแปลกใจ แม้ว่าเธอตรวจสอบสภาพของกล่องก่อนที่จะเปิดฝาแล้วก็เถอะ แต่ความรู้สึกส่วนลึกบอกกว่าเธอไม่ควรแตะต้องของในกล่องมั่วซั่วให้เป็นเรื่องขึ้นมา

ก๊อก ก๊อก

เสียงเคาะประตูเบาๆ ดังขึ้น ไม่นานหลังจากนั้นอิลลิยาก็เดินเข้ามา

“ท่านเอเลน่าเตรียมตัวเสร็จเรียบร้อยแล้ว... ตายแล้ว! นั่นอะไรคะ”

เสียงของอิลลิยาก็พลันสดใสขึ้นมา

อิลลิยารู้มาว่าวันนี้เอเลน่าได้รับเชิญจากริอีนีเย่ให้ไปร่วมงานประลองแข่งม้า เธอเลยแวะเข้ามาดูเผื่อมีอะไรขาดเหลือ พลังนึกเสียตายรูปร่างและใบหน้าที่ยังงดงามของนักบวชสาวที่ดูดีกว่าคนอื่นๆ แต่อีกฝ่ายกลับตระหนี่เกินจนไม่ยอมแต่งเนื้อแต่งตัวให้ดีๆ ทำเอาเธอรู้สึกกระวนกระวายใจว่านักบวช

สาวจะเตรียมตัวไปงานประกวดที่มีแต่เหล่าชนชั้นสูงของอาณาจักรอีเพรินที่แต่งตัวจัดเต็มมากันได้อย่างเหมาะสมดีหรือเปล่า

“ตายแล้ว คุณผลงานประณีตชิ้นนี้สิ! ฝีมือที่เป็นเอกลักษณ์แบบนี้ดูเหมือนว่าจะเป็นผลงานของห้องเสื้ออบริก้าเลยนะคะ สก๊อบบี้ที่เป็นท่านมาร์ควิสเวอร์เนอร์จริง ๆ”

สิ่งที่เอลเอน่าเอาแต่จ้องมองอยู่คือชุดเดรสที่รอนนี่เย่ส่งมาให้ นั่นเอง ภายในกล่องนั้นมีเดรสยาวสีเนยเข้มและรองเท้าสีสว่างส่งมาให้เป็นคู่กันด้วย ทั้งหมดเป็นชุดที่เขาคนนั้นเลือกสรรจัดหามาให้

“ชุดนี้สวยดีนะคะ คุณอิลลีย่า”

“แน่นอนสิคะ! ดูเนื้อผ้านี้สิ!”

อิลลีย่าไม่อาจผละมือออกจากชุดเดรสได้เลย

“ทำไมถึงได้ส่งชุดสวยขนาดนี้มาให้ฉันกันล่ะคะเนี่ย”

เป็นความจริงที่เธอกำลังกังวลอยู่ว่าจะใส่ชุดอะไรไปร่วมงานดี เธอคิดเพียงว่าในเมื่อตัวเองเป็นนักบวชก็ควรจะใส่

ชุดนักบวช เหมือนกับเหล่านักเรียนที่ใส่ชุดนักเรียน ซึ่งก็ถือว่าเป็นชุดทางการ ถึงของขวัญชิ้นนี้ช่วยแก้ปัญหาเรื่องชุดที่จะต้องใส่ไปได้แล้วก็ตาม แต่จะให้เธอรับของราคาแพงแบบนี้มาเฉยๆ มันก็รู้สึกอึดอัดใจเหมือนกันนะ

“เขาต้องเตรียมเอาไว้เพื่อเลดี้ที่ยอมตอบรับคำขอให้ไปเป็นพาร์ตเนอร์สิคะ! อ่า โลงอกจริงๆเลยนะคะเนี่ย ข้ากังวลอยู่เลยว่าท่านเอเลน่าจะใส่ชุดนักบวชไปหรือเปล่า”

เอเลน่าหลบสายตาของอิลลีย่าเงิบๆ

“ระ...หรือว่าคิดจะใส่ชุดนักบวชไปจริงๆคะเนี่ย!”

“ชุดนักบวชเองก็เนื้อผ้าดีมีระดับนะคะ”

อิลลีย่าหายใจเข้าเฮือกใหญ่กับคำพูดของเอเลน่า ก่อนจะส่ายหน้าขณะที่พูดขึ้น

“ท่านเอเลน่า ถึงท่านมาร์ควิสเวอเนอร์เนอร์จะไม่ได้พูดอะไรมาก แต่งานประลองของตระกูลเวอเนอร์เนอร์ที่จัดขึ้นทุกปีก็ถือว่าเป็นงานเทศกาลที่สำคัญมากสำหรับพวกชนชั้นสูงเลยนะคะ ทราบมั๊ยคะว่าเหตุผลนั้นคืออะไร”

“อืม ไม่ทราบสิคะ”

“เพราะทุกปีบัตรเชิญที่แจกไปนั้นจะส่งให้กับแขกแค่หนึ่งร้อยคนเท่านั้น และยังมีกฎอันแสนเข้มงวดว่า คนที่ไม่มีบัตรเชิญจะอย่างเท่าก้าวเข้าไปไม่ได้ยังไงล่ะคะ”

“ว้าว!”

พูดง่าย ๆ ก็คือเป็นงานเลี้ยงส่วนตัวแบบที่มีแต่แขกระดับพิเศษเท่านั้นที่สามารถเข้าไปได้อย่างนั้นหรือ พอคิดแบบนั้นแล้วเอเลนาก็ค่อยเข้าใจเรื่องราวได้มากขึ้น

“เหล่าชนชั้นสูงที่มาต่างก็เตรียมตัวจัดเต็มมากันทั้งนั้นเลย ยังไงล่ะคะ หรือว่านี่ตอบรับคำเชิญไปโดยไม่ได้รู้เรื่องอะไรเลยคะเนี่ย”

“เห็นว่าเป็นงานประลองแข่งม้าเลยนึกว่าเป็นงานที่ไปดูคนเขาไปขี่ม้าเล่นอะไรกันแบบนั้นนะคะ”

“เกือบจะเกิดเรื่องใหญ่แล้วนะคะเนี่ย โลงออกไปที่ที่ท่ามาร์ควิสเวออร์เนอร์ใส่ใจกันถึงขนาดนี้ เหลือแค่แต่งหน้าทำผมให้เข้ากับชุดนี้ก็คงได้แล้วล่ะคะ”

“นั่นสิคะ เหลือแค่แต่งหน้าทำผมแล้วนะคะ”

เสียงกระซิบเหมือนกับพูดคนเดียว แต่ว่าอิลลีย่าไม่พลาดคำพูดนั้น เธอหันไปถามเอเลน่า

“มีอุปกรณ์แต่งหน้าใช้มั้ยคะ”

“...ขอยืมสักครั้งได้ไหมคะ”

เอเลน่าถามอย่างระมัดระวัง รู้สึกอัปอายขายหน้าต่ออิลลีย่ามากเสียจนไม่รู้จะหลบสายตาไปมองตรงไหน เธอไม่รู้เลยว่างานประลองที่ว่านั้นจะเป็นสถานที่ที่ต้องใส่ใจถึงขนาดนั้น ถ้ารู้ว่าเป็นที่แบบนั้นก็คงจะเตรียมตัวล่วงหน้าเอาไว้แล้วละ

“รอสักครู่นะคะ”

อิลลีย่าที่รับรู้ถึงความจริงจังของสถานการณ์หายตัวไปที่ไหนสักแห่งอย่างรวดเร็ว ที่ตรงหน้ากระจก เอเลน่าหยิบเอาชุดที่รอนีเย่ส่งมาให้ขึ้นทาบลงกับตัว และจ้องมองตัวเองที่สะท้อนอยู่ในกระจก

“ก็สวยดี”

ไม่ว่าจะเป็นตอนที่เป็นต้นอาหารหรือตอนนี้ เธอเป็นพวกให้
ความสนใจกับเสื้อผ้าสวยๆ น้อยอยู่แล้ว ตัวเธอมักยุ่งอยู่กับการ
หาเลี้ยงปากท้องและชีวิตความเป็นอยู่ ถ้าเธอมีเงินมากพอที่จะ
ซื้อชุดสวยๆ พวกนี้ สู้เธอเอาไปลงทุนกับหนังสือสนุกๆ หรือกิน
อาหารอร่อยๆ ยังจะดีกว่า แน่แน่นอนว่าเวลาดูทีโทรทัศน์แล้วเห็น
พวกดาราสีเสื้อผ้าสวยๆ เธอก็ยังรู้สึกว่ามันสวยดีจนพูดออกมา
ว่า ‘อา สวยจัง’ เหมือนกันนั่นแหละ แต่เธอไม่ได้มีความรู้สึก
อยากใส่ชุดอะไรแบบนั้นกับเขาสักทีเดียว

พอเธอเป็นเอเลน่าแล้ว ความคิดเหล่านี้จึงไม่ต่างจากเดิม
นัก เธอมีชุดนักเรียนที่ต้องใส่ทุกวันไม่ต่างกับชุดนักเรียนอยู่แล้ว
และช่วงหนึ่งปีที่ผ่านมาเธอก็จดจ่ออยู่กับวิธีเอาชีวิตให้รอดจาก
การโดนใช้แรงงานเป็นทาส จนเข้ามาอยู่ในวังหลวง และได้รับ
ชุดนักเรียนระดับกลางที่หรูกว่าชุดนักเรียนระดับล่าง แค่นี้เธอก็
พึงพอใจกับเรื่องเสื้อผ้าของตัวเองแล้ว

“แต่จะเหมาะๆกับฉันหรือ”

ชุดที่รื้อเนี่ยส่งมาให้ฉัน แค่เห็นก็รู้แล้วว่ามันทั้งสวยทั้งยังดูมีระดับ กลัวว่าชุดเดรสดีๆ แบบนี้เอามาให้เธอใส่มันจะเสียของ กลายเป็นของราคาถูกลงไป

ขณะที่กำลังล้งเลอยู่ตรงนั้น ประตูก็ถูกเปิดออกอย่างรวดเร็ว

“ท่านเอเลน่า เรามาเริ่มกันเลยดีมั๊ยคะ”

อิลลิยาที่กลับเข้ามาในห้องนั้นพับแขนเสื้อขึ้น นัยน์ตาส่องประกายระยิบระยับแตกต่างจากตอนที่ออกไปจนดูราวกับเป็นคนละคน

ด้านหลังมีสาวใช้สองคนเดินตามเข้ามาติดๆ ในมือของทุกคนถือตะกร้าใบใหญ่กันมากคนละไม้คนละมือ ไม่รู้ว่าพวกเธอทำข้อตกลงอะไรกับอิลลิยาหรือเปล่า เอเลน่าสัมผัสได้ถึงพลังงานบางอย่างจากตัวสาวใช้ที่ตอนนี้เริ่มคุ่นหน้าคุ่นตาดีทั้งสองคน

“ตอนนี้ก็ไม่ต้องกังวลอะไรทั้งสิ้นแล้วนะคะ มอบหมายให้พวกเรารับผิดชอบเองนะเจ้าคะ เห็นแบบนี้ก่อนจะเข้ามาในวังพวกเราทำงานในห้องเสื้อกันมาตั้งแต่เด็กๆ เลยละเจ้าคะ”

“ขอเอาเกียรติของลูกสาวคนแรกของครอบครัวเป็นเดิมพัน
เลยเจ้าคะ ว่าจะจัดแต่งทรงผมออกมาให้สวยงามที่สุด!”

หลังจากเอลέναได้รับสายตาเป็นประกายแรงกล้าจาก
หญิงสาวเหล่านั้น เธอหลงเหลือคำพูดทิ้งเอาไว้เพียงแค่ประโยค
เดียว

“...ไว้ชีวิตด้วยนะคะ”

ไม่นานหลังจากนั้นเอลέναก็ได้เผชิญกับสถานการณ์ที่เธอ
กังวล

“จำเป็นต้องทำถึงขนาดนี้จริงๆ เหรอคะ”

“อดทนหน่อยนะเจ้าคะ ทั้งหมดนี้ก็เพื่อตัวท่านเอลέναเอง
นั่นแหละเจ้าคะ”

“มะ...ไม่ได้ นะคะ ค่ะ...แค่เรื่องนั้น!”

“ต่อต้านไปก็ไม่มีประโยชน์หรอกเจ้าคะ แป็บเดียวเดี๋ยวจะ
รีบทำให้เสร็จเลยเจ้าคะ”

“แต่ถึงยังไง...มะ...ไม่ได้ นะ!”

เอเลนารู้สึกได้ถึงสัมผัสของมือที่ลูบไล้ไปทั่วตัวเธอก่อนจะหลับตาแน่น บรรดาฝ่ามือที่มีชั้นเชิงของเหล่าสาวใช้กำลังแก้ปมแล้วถอดชุดของเธอออกอย่างชำนาญ เมื่อผิวหนังเปลือยเปล่า เหลือเพียงชุดชั้นในบางๆ สัมผัสกับอากาศหนาวเย็นจนทำให้ร่างกายของเอเลน่าสั่นระริก สถานการณ์ตอนนี้ทำให้เธอค่อนข้างซัดเซไปอีกฝ่ายอยู่เหมือนกัน

บนร่างของเธอเหลือเพียงแค่ชุดชั้นในบางๆ ที่โปร่งเสียจนมองเห็นข้างในได้ เสียงพูดคุยดังมาจากทางโน้นที่ทางนี้ที่ไม่รู้ว่ารู้กันหรือเปล่านั้นเธออาจจะแยะอยู่แล้ว

“ตายแล้ว! ท่านเอเลน่า! ซ่อนรูปกว่าที่คิดนะเจ้าคะ!”

“ว้าย ทำไมผิวถึงได้ขาวสวยขนาดนี้ล่ะเจ้าคะ”

“ไม่สิ มีเรือนร่างแบบนี้แล้วจะซ่อนเอาไว้ได้อยู่แต่ในชุดนักบวชเหมือนถูกระสอบทำไมล่ะคะ”

“เป็นนักบวชก็เลยใส่ชุดนักบวชเท่านั้นเอง”

อิลลีย่าสายหน้า เธอแทบจะร้องให้ออกมารอมร่ออยู่แล้ว ในขณะที่พูดขึ้นมาด้วยความโศกเศร้า

“ช่างโหดร้ายจริงๆ เลยนะคะ มีเรือนร่างที่งดงามขนาดนี้ แต่กลับต้องใช้ชีวิตปกปิดมันเอาไว้”

“ก็ไม่ใช่ว่าปกปิดมันเอาไว้จะอะไรหรอกคุณอิลลีย่า ขอโทษนะคะ ขอใส่เสื้อผ้าได้มั๊ยคะ มันหนาวมากเลยคะ”

“ตายแล้ว คุณสติข่าสิคะ แนนอนคะ!”

เหล่าสาวรับใช้ที่ยืนอยู่ข้างๆ ช่วยสวมเดรสที่ถูกคลี่ออกมาให้เอเลน่าทางศิระชะ

“แต่ใส่ชุดแบบนี้จะไม่เป็นอะไรหรอกคะ”

ชุดเดรสที่ลองสวมใส่แล้วมันแตกต่างจากตอนที่แขวนเอาไว้ ท่อนบนผ่ากว้างโชว์ไหปลาร้าไปจนถึงเนินอก ถ้าเป็นหน้าร้อนในประเทศเกาหลีก็ต้องใส่เสื้อผ้าแบบนี้แน่แหละ แต่เอเลน่าเป็นนักบวช เธอใส่ชุดเปิดเผยแบบนี้มันจะไม่เป็นอะไรอย่างนั้นหรือ เธอแอบกังวลอยู่เหมือนกัน

“ไม่เห็นเมื่อตอนงานเลี้ยงคราวก่อนหรอกคะ ระดับแค่นี้เอง ถือว่าไม่เป็นอะไรเลยคะ”

เมื่อนึกถึงงานเลี้ยงและบรรยากาศครั้งนั้นแล้วเอเลนาก็ พยับน้ำซ้าๆ แน่นอนว่าในตอนนั้นชุดเดรสที่ทุกคนสวมใส่ มันวิบๆ แวมๆ จนแทบจะปิดอะไรเอาไว้ไม่อยู่ ดู้วยวยวนยิ่งกว่า โรงอาบน้ำรวมที่ทุกคนต่างแก้ผ้าเสียอีก

เอเลน่ายืนอยู่หน้ากระจก ชุดเดรสผ่าเปลือยให้เห็นแผ่น หลัง แขนเสื้อยาวถูกประดับด้วยผ้าลูกไม้ หญิงสาวลองขยับ ซ้ายกระโปรงไปมา พอได้มีวันที่เธอได้ลองสวมใส่ชุดแบบนี้ ขึ้นมาจริงๆ มันให้ความรู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นดาราที่มา ร่วมงานประกาศรางวัลในโทรทัศน์เลย

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นเรามาเริ่มกันเลยดีมั๊ยเจ้าคะ”

รีอา สาวรับใช้ที่เคยทำงานในห้องเสื้อมาก่อน ถือก่อง เครื่องสำอางแวววาวระยิบระยับขนาดใหญ่เข้ามาพลาจเอ่ย ปากพูด ข้างกายมีเรเชลที่กำลังจัดการเอาหัวกับอะไรบางอย่าง ที่ดูคล้ายน้ำมันบำรุงผมออกมาวางเรียงเอาไว้

“ผิวของท่านเอเลน่าดีมากอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องบำรุงอะไร เพิ่มเติมเลยนะเจ้าคะ ถ้าคอยาวระหงเข้ากับชุดเดรสชุดนี้มาก

เลยเจ้าคะ แถมผมก็รวบขึ้นไปสักครึ่งหนึ่งน่าจะสวยดี เหมือนกัน เน้นเผยให้เห็นจุดเด่นที่ท่านเอเลน่ามีแล้วกันเจ้าคะ”

พออิลลีย่าพูดแบบนี้แล้ว รีอากับเรเชลเองต่างพยักหน้า หงิกๆเห็นด้วย

มือของหญิงสาวทั้งสามเริ่มขยับไปมาด้วยความยุ่งเหยิง ไหนว่าไม่ต้องทำอะไรเพิ่มเติมมากยิ่งขึ้นล่ะ พวกเธอบอกให้ เอเลน่าหลับตาแล้วหลับตาอีก และคำสั่งมากมายเหลือเกิน หลังจากทีของเหลวสีชมพูแต่มีลงบนริมฝีปากเสร็จ บรรดา สาวใช้ก็เริ่มมวดยผมขึ้น

ในตอนทีศีรษะโดนดึงรั้งไปทางนั้นที่ทางนี้ที่จนรู้สึกเจ็บ และไม่สบายนัก เรเชลก็เรียกเอเลน่าที่อยู่ในสภาพยอมแพ้กับ ทุกสิ่งให้ลืมตาขึ้นมา

“ท่านเอเลน่า เสร็จแล้วเจ้าคะ ลองลืมตาดูสิเจ้าคะ”

อา...กำลังเคลิ้มๆ จะหลับแล้วเชียว เธอรู้สึกว่่าเปลือกตา หนักขึ้น ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเครื่องสำอางหรือเปล่า พอลืมตา ขึ้นมากก็เห็นอิลลีย่าและสาวใช้ทั้งสอง ในที่สุดเอเลน่าก็ได้เห็น

สภาพของตัวเองที่สะท้อนจากกระจกแล้ว เธอพูดออกมาอย่าง
ตะกุกตะกัก

“ทุกคนทำอะไรกันลงไปคะเนี่ย”

นี่มันสวยมากเลยไม่ใช่หรอ นี่สินะที่เขาบอกกันว่าความ
สวยของผู้หญิงขึ้นอยู่กับการตกแต่ง

อันที่จริงใบหน้าของเอลέναไม่ได้มีส่วนไหนที่แย่ และก็
ไม่ใช่ใบหน้าที่มีเอกลักษณ์จนเป็นที่สะดุดตา แต่ด้วยเวทมนตร์
ของผู้หญิงสามคนนี่ ทำให้ใบหน้าขาวใสของเอลέναมีจุดแข็ง
จุดอ่อนขึ้นมาได้

พอแต่งแต้มสีสันทันแก้มไขรูปตาเสร็จก็ทำให้นัยน์ตาดูโตใส
มากยิ่งขึ้น จมูกดูโด่งเป็นสัน โลงอกที่สีที่แต้มลงบนริมฝีปากนั้น
ไม่ใช่สีที่เข้มอะไรนัก ริมฝีปากสีชมพูจึงดูอิมเอิบมีน้ำมีนวล
พอสมควร ในขณะที่เอล่นากำลังชื่นชมใบหน้าของตัวเองอยู่
นั้น อิลลียาก็ช่วยปิดเศษฝุ่นผงเล็กๆ ที่เประอะเปื้อนอยู่บนชุดเด
รสออกพร้อมเอ่ยปากพูด

“มีคำกล่าวที่ว่า ตัวหมากบนกระดานมีกฎตายตัวที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้อยู่ ก็เหมือนท่านเอเลน่าเองเดิมที่มีรูปร่างหน้าตาดีอยู่แล้ว ข้าเพียงแต่ดึงมันออกมาสู่ภายนอกเท่านั้นเองเจ้าคะ”

ขณะนั้นเอเลน่ารู้สึกเหมือนมองเห็นรัศมีเปล่งออกมาจากข้างหลังของอิลลิยา

“อา เป็นคำพูดที่ทำให้รู้สึกมีกำลังใจมากขึ้นมาจริงๆ เลยค่ะ”

“ได้ทำผมให้แบบนี้ ชวนให้นึกถึงพวกน้องสาวที่เคยช่วยหิวผมให้เลย ดีจังเลยนะเจ้าคะ ท่านเอเลน่า”

คนที่ควรจะขอบคุณคือเอเลน่าแท้ๆ แต่เรเชลกับรีอากกลายเป็นฝ่ายที่ขอบคุณเธอเสียได้ ทันใดนั้นรีอากำหมัดทั้งสองข้างแน่นแล้วพูดขึ้นมา

“ในงานประลองวันนี้จะไม่มีใครสามารถเอาชนะรูปลักษณ์ของท่านเอเลน่าได้อย่างแน่นอนเจ้าคะ!”

ตอนนั้นเองที่เสียงเคาะประตูดังขึ้น

“รถม้าที่ทางตระกูลของท่านมาร์ควิสเวออร์เนอร์ส่งมากำลังรออยู่เจ้าคะ”

เป็นการมาที่ได้จังหวะเสียจริง เอเลน่ารีบสวมรองเท้า

“เอาละ พวกพัตนี่ไปด้วยนะเจ้าคะ ถ้ามีร่มกันแดดคงจะดีกว่านี้ แต่ตอนนี้ฉันมีแค่ของแบบนี้อยู่เท่านั้นเอง”

“ขอบคุณมากเลยนะคะคุณอิลลิยา ฉันจะใช้ให้ดีแล้วรีบเอากลับมาคืนให้คะ”

ของที่อิลลิยายื่นมาให้คือพัดประดับลูกไม้ขนาดพอเหมาะกำลังดี พัดเป็นสีโทนสว่างคล้ายกับสีของรองเท้า จึงดูเข้ากับชุดเดรสได้อย่างพอเหมาะพอเจาะ

“ข้าไม่ได้แจ้งให้ท่านดยุกทราบหรือกระนั้นคะ ถ้าท่านดยุกทราบเรื่องที่ท่านเอเลน่าตอบรับคำเชิญของท่านมาร์ควิสเวออร์เนอร์เข้า คงจะเกิดเรื่องใหญ่ที่น่าดูเชียว อันที่จริงข้ากังวลอยู่เหมือนกันคะ ก็ท่านเอเลน่าเป็นคนพิเศษนี่คะ”

อิลลิยาพูดแบบนี้ขณะตบลงบนไหล่ของเอเลน่าเบาๆ อย่างอบอุ่น

“ปะ...ไปก่อนนะคะ”

เอเลนารู้สึกเขินขึ้นมาก่อนจะเดินลงไปยังชั้นล่างที่มีรถม้าจอดรออยู่ อิลลีย่ายืนมองภาพด้านหลังของเอเลน่าที่ค่อยๆ เดินห่างออกไปไกลขึ้นเรื่อยๆ พลันยิ้มออกมาด้วยความอึดอัดใจ

ประตูสีดำสนิทของลานฝึกอัศวินถูกปิดไว้ ซึ่งคนที่ทำให้สถานที่อิสระที่ใครๆ ก็สามารถเดินผ่านเข้าออกได้ถูกปิดก็คือบาร์คลันที่หนึ่งนั่นเอง มีเฉพาะช่วงเวลาที่ยาร์ตเรย์แวะเข้ามาเป็นการส่วนพระองค์เท่านั้นที่เหล่าอัศวินฝึกหัดหรือคนที่ตำแหน่งสูงไม่พอต้องย้ายออกไปลานฝึกสอง ลานฝึกแห่งนี้จึงเหลือเพียงกองกำลังอัศวินส่วนพระองค์ที่ได้รับการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการเท่านั้น

“ทำไมวันนี้ถึงได้ดูรุนแรงกว่าทุกทีล่ะ”

“นะ...นั่นสิ โหดเกิน”

“ไม่ใช่ดาบสำหรับประลองด้วย เหมือนจะสู้กันของจริงเลย

นะ”

อีก อัศวินที่กำลังสนทนากันอยู่ต่างก็พากันกลืนน้ำลาย เหนียวๆ ลงคอ

ในฐานะผู้เล่าเรียนและได้เฝ้ามองอยู่ใกล้ๆ ก็ถือว่าเป็นเรื่อง ดีอยู่หรอก แต่การประลองของอาร์ดเรย์กับหัวหน้าอัศวินไฮนซ์ นั้น ถ้าไปมองใกล้ขนาดนั้นมันก็อันตรายเกินไป ทุกคนถึงได้ ถอยห่างกันออกมา แต่กระแสพลังอันดุเดือดร้อนแรงนั้นก็ยังคง ส่งผ่านมาจนรู้สึกได้ รวากับระยะห่างที่ว่านี้มันไม่มีความหมาย อันใดเลย

“น่าทึ่งมาก”

“นี่แหละเทพแห่งสนามรบ!”

เหล่าอัศวินบางคนจู่ๆ ก็กำหมัดแน่น เลือดของความรักชาติ ลุกโชนขึ้นมา

ปกติแล้วถ้านึกถึงจักรพรรดิหรือกษัตริย์ก็อาจจะ จินตนาการถึงบุคคลที่พุ่งโตๆ สนใจแต่เพียงเหล่าและผู้หญิง แต่ว่าองค์จักรพรรดิของอาณาจักรอีเพรินแห่งนี้กลับแตกต่าง

ออกไป เขาเป็นอัศวินที่ยอดเยี่ยมและยังเป็นอาวุธที่แข็งแกร่ง
ของอาณาจักร

ถ้าลองได้ฟังคำพูดของเหล่าทหารผ่านศึกที่ร่วมรบใน
สงครามมาด้วยกันแล้วละก็ บาร์คลันที่หนึ่งคือชายชาตินักรบที่
ยืนอยู่แนวหน้า วิ่งเข้าหาพวกศัตรูก่อนใคร คนที่ตัดหัวของ
ข้าศึกได้มากที่สุดก็คือเจ้าเหนือหัวของพวกเขาคนนี้ และยังมีรุ่น
พี่หลายคนที่เกือบตายเพราะคมดาบของศัตรู แต่ก็รอดชีวิตมา
ได้เพราะบาร์คลันที่หนึ่งวิ่งเข้ามาช่วยเอาไว้

จักรพรรดิที่รู้ดีว่าสงครามและสนามรบที่นองเลือดนั้นมัน
โหดร้ายและรุนแรงมากเพียงใด แล้วเหตุใดพระองค์ถึงจะไม่
ทุ่มเททุกอย่าง ใช้ชีวิตเป็นเดิมพันเพื่อที่จะปกป้องเอาไว้ให้ได้
ล่ะ!

“อีก!”

ในตอนนั้นเอง หัวหน้าอัศวินไฮนซ์ที่ถูกไล่รับคมดาบกับ
อาร์ดเรย์อย่างไม่มีหยุดพักถูกไล่ต้อนจนขาขวานั้นทรุดถอยไป
ข้างหลัง

อาร์ดเรย์พุ่งทะลวงเข้ามาด้วยความเร็วที่เกินขีดจำกัดของร่างกาย การเคลื่อนไหวที่แสนจะน่ากลัว เขาแกว่งดาบลงมา โดยมีดาบของหัวหน้าอัศวินยกขึ้นรับแรงปะทะ

หัวหน้าอัศวินที่สูญเสียการทรงตัวของร่างกายไปแล้วนั้น ได้ออกแรงทั้งหมดไปที่ข้อมือของตัวเอง ทว่าดาบของเขาก็กระเด็นปลิวไปไกลเสียแล้ว และในตอนที่ได้รับรู้ว่ามือของตนนั้นว่างเปล่าไม่เหลือสิ่งใด ก็เป็นจังหวะเดียวกับที่รู้สึกได้ถึงคมดาบของอาร์ดเรย์จ่ออยู่ที่บริเวณลำคอของเขาสะท้อนแสงสีขาวแวววับออกมา

“แพ้แล้วพะยะค่ะ”

หัวหน้าอัศวินเอนกายยอมรับความพ่ายแพ้อย่างชาวสะอาด เขาจับมือของอาร์ดเรย์ที่ยื่นส่งมาให้ แล้วออกแรงยันร่างกายที่นอนราบอยู่กับพื้นสนามฝึกให้ลุกขึ้น

“ฮ่า ตอนนี้กระหม่อมคงไม่สามารถเป็นคู่แข่งสำหรับฝ่าบาทได้อีก”

“อีกรอบ”

น้ำเสียงเย็นยะเยือกของอาร์ตเธอร์นั้นทำเอาร่างกายของ
หัวหน้าอัศวินไฮนซ์แข็งทื่อ

“ฝ่าบาท เมื่อครู่นี้เป็นการประลองรอบที่สามแล้วนะพะยะ
คะ”

“ยังไม่พอ มาแข่งกันอีกรอบเถอะ”

แม้อาร์ตเธอร์จะอยู่ในสภาพเหงื่อโชกกาย หากมองเพียงแค่
ภาพรวมทางกายภาพแล้ว เจ้าเหนือหัวก็เข้าใกล้ถึงขีดจำกัด
ของร่างกายเต็มทน มีเพียงแววตาเท่านั้นที่ยังคงเป็นประกาย
เจิดจ้า

ทำไมวันนี้พระองค์ถึงได้เป็นเช่นนี้ละเนี่ย หัวหน้าไฮนซ์
ที่รู้สึกรากับร่างกายจะฉีกขาดเป็นชิ้นๆอยู่รอบรอบ ได้แต่ลอบ
ถอนหายใจ

“ถ้าอย่างนั้นก็พักกันสักครู่แล้วค่อยมาต่อเป็นเช่นไร
พะยะคะ ถ้าฝืนประลองต่อตอนนี้เกรงว่าจะส่งผลเสียต่อ
ร่างกายของฝ่าบาทได้นะพะยะคะ”

“ยังห่างไกล”

ความหมายคือ ‘การประลองระดับนี้ถ้าจะทำให้ร่างกายของข้าบาดเจ็บนั้นยังห่างไกลนัก’

“ไม่ทราบว่าคุณองค์นี้มีเรื่องทุกข์ใจอันใดหรือไม่พะยะคะ”

“ไม่มีอะไรแบบนั้นหรอก แค่อยากขยับร่างกายเท่านั้น”

หัวหน้าอัศวินไฮนซ์แอบกลืนคำพูด ‘ให้ตายเถอะ’ ลงไปในลำคอ ดูอย่างไรท่าทางวันนี้องค์จักรพรรดิจะอารมณ์ไม่ดีเอาเรื่อง

เขารู้และเริ่มคุ้นชินขึ้นมาแล้วว่าบางครั้งเวลาที่มีเรื่องทุกข์ใจ องค์จักรพรรดิจะทรงฝึกอย่างรุนแรงยิ่งขึ้น ทว่าการที่ฝ่าบาทตั้งต้นไล่ต้อนขนาดนี้นับว่าเป็นครั้งแรก เขานึกอยากจะหาไอ้ตัวต้นเหตุที่ทำให้ฝ่าบาทว่าวุ่นใจ แล้วกรี๊ดร้องตะโกนเสียงดังใส่อีก ฝ่ายให้รับผิดชอบการกระทำนี้ แต่ความจริงเขาทำได้แค่คิดหาทางเลือกอื่นอยู่

ตอนนี้ร่างกายของเขาถึงขีดสุดแล้วจริงๆ หลักฐานก็คือสภาพอันแสนน่าอัปอายและขาของเขาที่ไร้เรียวแรง แถมเมื่อครู่เขายังถูกช้วงชิงดาบไปได้ สภาพน่าขายหน้าเช่นนี้เขาไม่เคย

หลุดแสดงให้พวกลูกน้องใต้บังคับบัญชาเห็นมาก่อน ถ้าขึ้นยังฝึกตามใจองค์จักรพรรดิต่อไป เผลอๆ เขาอาจจะได้ลงไปกลิ้งอยู่กับพื้นดินขึ้นมาจริงๆ

ก่อนที่การประลองครั้งใหม่จะเริ่มต้นขึ้น สายตาของหัวหน้าอัศวินไฮนซ์เห็นคนกลุ่มหนึ่งค่อยๆ เดินเข้ามาใกล้ ช่วงขณะมุมปากที่มีริ้วรอยก็เผยรอยยิ้มออกมา

หัวหน้าอัศวินไฮนซ์ส่งเสียงกระแอมกระไอดังแหม่ม เขาเอ่ยถามอาร์ตเรย์ด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ฝ่าบาท ถ้ายังทรงอยากประลองต่อ ไม่สู้เราใช้โอกาสนี้ดูความสำเร็จของกองกำลังอัศวินของอาณาจักรเราดีมั๊ยพะยะค่ะ”

“กองกำลังอัศวินหรือ”

อาร์ตเรย์ที่กำลังดื่มน้ำอยู่นั้นเสยผมสีดำสนิทที่เปียกชื้นไปด้วยเหงื่อไปข้างหลัง พลังมองพวกอัศวินที่กำลังยืนดูอยู่รอบๆ

“เอางั้นหรือ”

ชั่วโมงฝึกซ้อมอิสระที่ไม่ได้มีการบังคับ เหล่าอัศวินที่อยู่ที่นี่ ในตอนนี้ส่วนใหญ่เป็นอัศวินน้องใหม่หรืออัศวินหนุ่มๆ ที่เพิ่งจะได้รับการแต่งตั้งมาได้เพียงไม่กี่ปี คนเหล่านี้ไม่ได้รับรู้ถึงสถานการณ์ใดๆ เลย พวกเขาช่างซื่อบริสุทธิ์นัก

สีหน้าของหัวหน้าอัศวินไฮนซ์พลันสดใสขึ้นมาเมื่ออาร์ดเรย์ตกลงเห็นด้วย แน่แน่นอนว่าเขาย่อมรู้สึกคาดหวังอยู่ว่า อัศวินหน้าใหม่พวกนั้นจะได้รับการสั่งสอนที่ดี แต่เขาก็รู้สึกโล่งใจขึ้นมาด้วยว่า ‘ตอนนี้รอดแล้ว’ หัวหน้าไฮนซ์เดินเข้าไปใกล้บรรดาอัศวินที่เบิกตากว้างมองลานฝึกแห่งนี้โดยไม่รู้เรื่องราว

“พี่น้องทั้งหลาย วันนี้องค์จักรพรรดิจะลงมาสอนพวกเจ้าเป็นการส่วนพระองค์”

คำประกาศที่ไม่มีปี่มีขลุ่ยของหัวหน้าอัศวินไฮนซ์ทำให้เหล่าอัศวินมองอาร์ดเรย์ด้วยใบหน้าสับสน แววตาองค์จักรพรรดิที่สบกับเหล่าอัศวินนั้นดูร้ายและเปี่ยมไปด้วยพลังกำลัง ทั้งๆ ที่พระองค์ยังหอบหายใจอย่างหนักหลังจากที่

การประลองสิ้นสุด ยิ่งเข้าไปใกล้ก็ยิ่งรู้สึกว่าการปลั่งนั้นมันใกล้เคียงกับอสูรร้ายเสียมากกว่าจะเรียกว่าเป็นมนุษย์

เหล่าอัศวินที่เริ่มรับรู้ถึงสถานการณ์ หันไปมองหัวหน้าอัศวินไฮนซ์ด้วยนัยน์ตาว่างเปล่า

“หะ...หัวหน้า”

“ช่วยด้วยครับ”

“ได้โปรดอย่าทิ้งพวกเราเลยนะครับ” ...ทว่าหัวหน้าอัศวินไฮนซ์ช่างเลือดเย็นนัก ในเมื่อเขาเองยังต้องหาวิธีเอาชีวิตรอดเหมือนกันนั่นเอง

ในตอนนั้นเอง อาร์ดเธย์พูดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ

“เข้ามาพร้อมกันทีละสองคนเลย”

พูดจบแล้วเขาก็แกว่งดาบหนึ่งครั้ง พลังเดินเข้ามากลางลานฝึก หัวหน้าอัศวินไฮนซ์คุกเข่าหนึ่งข้างลงกับพื้น แล้วตะโกนออกมาเสียงดัง

“เป็นเกียรติพะยะค่ะ ฝ่าบาท!”

หัวหน้ากองกำลังอัศวินของอาณาจักรเล่นตอบรับไปแบบนั้น มันเป็นไปได้ไม่ได้เลยที่อัศวินธรรมดาอย่างพวกเขาจะปฏิเสธออกไปได้ เหล่าอัศวินที่ยืนอยู่ด้านหลังได้แต่คุกเข่าเช่นเดียวกับหัวหน้าอัศวินไฮนซ์อย่างช่วยไม่ได้ พร้อมกับตะโกนออกมาอย่างพร้อมเพรียงกัน

“เป็นเกียรติพะยะค่ะ ฝ่าบาท!”

หัวหน้าอัศวินไฮนซ์ลุกขึ้นจากที่แล้วหันไปมองอัศวินในหน่วยก่อนจะพูดขึ้นมา

“ในตอนนี้ ถือเป็นโอกาสที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตพวกเจ้า พวกเจ้าจงจำใส่ใจเสมอเอาไว้และขอบคุณเทพลาฮานเสีย ที่พวกเจ้าจะได้ประลองดาบกับจักรพรรดิแห่งอาณาจักรอีเพรินที่ยิ่งใหญ่ เข้าใจมั๊ย”

“ขอรับ ทราบแล้วขอรับ!”

“ถ้าอยากนั้น เจ้าและก้เจ้าตรงนั้นนะ ฝ่าบาทกำลังรออยู่”

หัวหน้าอัศวินไฮนซ์ซึ่งเลือกอัศวินสองคนที่ฝีมือโดดเด่นที่สุดในช่วงนี้ และพอจะมีประสบการณ์อยู่บ้าง อัศวินสองคนที่เพิ่งรู้ว่าตัวเองโดนเลือกจึงก้าวขาออกมาด้วยความทุกข์ใจ

เหล่าอัศวินกำลังโล่งใจที่ตัวเองไม่ได้เป็นคนแรกพากันกระซิบกระซาบ

“ระ...หรือว่า นี่คงไม่มาถึงตาพวกเราหรอกใช่ไหม?”

“แน่นอน ฝ่าบาทเองเป็นคนนะ เดี่ยวก็คงจะเหนื่อยไปเองนั่นแหละ”

“ประลองกับท่านหัวหน้าไฮนซ์ไปตั้งหลายรอบแล้ว เดี่ยวประลองต่ออีกไม่กี่คู่ก็....”

ดิง!

อัศวินสองคนแรกที่ก้าวเท้าออกไปยังกลางลานฝึกซ้อมอย่างลังเลนั้น ล้มลงบนพื้นดินเสียงดังตึง แรงกระแทกหนักหน่วงของพวกนั้นถึงขนาดสะเทือนมาถึงเหล่าผู้คนที่ยืนรออยู่

“ต่อไป”